

Gacsályi József

Képiró ballada

Szokolczay Lajosnak

Ősszegyűrök mindent s kisimítok én,
forgok mélyben, repülök magasban
hópapír fehérén szénszínfeketén,
hogy a magyart elszórakoztassam
szabad szavakkal, rímverte vasban,
hátszélben vagy szelek ellenében
– reszel szürke dér, forral a katlan –
előbb-utóbb elkészül a képem.

A léleklarangzó még nem az enyém,
hallom, s örvendek én, a tudatlan.
Történik ez-az e langyos féltekén,
kotkodál a tyúk, károg a kappan,
fürdőzöm az örök égi habban,
hempergek aztán szárító fényben:
múmián a gyolcs e légi paplan.
Előbb-utóbb elkészül a képem.

Hogy mi voltam egykor, és mi leszek én?
Az, ami más, amiben anyag van.
Ma már tudhatom, hogy salak lesz a szén,
virult az is – mangrovealakban.
Hasaszalonna volt, ami szappan:
mind kihordjuk létünket vitézen,
sérülékeny, homogén alakban.
Előbb-utóbb elkészül a képem.

Ajánlás

Herceg! Ma szólok – így, egy darabban –,
keresem helyem mélyben s az égen,
minden lélegzetben nagy kaland van,
előbb-utóbb elkészül a képem.

Párizsi elégia

Kezdetben volt a Notre Dame,
a Quai aux Fleurs is jó korán,

s a tarka ház, a Sainte-Chapelle,
az őszi út, a Saint-Michel,

a foltos késő délelőtt,
az Arc de Triomphe árnya nőtt,

a Boulevard-on a napfogott,
kis kávéházi asztalok,

poharak, csészék csengenek,
s láttad az esti fényeket.

Kihunyt, kihúlt, kihalt a táj,
ma nincs neon, se napsugár,

ha csámborogsz a dombra föl,
egy szellem ott a Sacré Coeur,

a Champs-Élysées holtra vált,
és kerülöd a Place Pigalle-t,

a Le Carillon bár sebe,
ha volna vére, vérzene.

A Mirabeau-híd rossz gerinc,
akárha lenne, van, de nincs,

alant az élet alkonya,
a Szajna szennye fut tova.

Amit találsz, a füst, korom,
egy pár dal és egy vastorony.